

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Z. K.**, narozen X
bytem X

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů (právní nástupce České televize)**
sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7

za účasti osoby zúčastněné na řízení : **Česká televize IČ: 00027383,**
sídlem Kavčí hory, Praha 4.

o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 7. 11. 2019 č.j. LP 726/2018

takto:

- I. Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 7. 11. 2019, č. j. LP 726/2018 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinnen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3000 Kč, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí generálního ředitele České televize uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České televize ze dne 26. 2. 2018 č.j. LP 433/2018.
2. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 26. 2. 2018, č. j. LP 433/2018 byla dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím ve znění pozdějších předpisů, odmítnuta žádost žalobce o informaci datovaná dne 11.2.2018 s tím, že požadovaná informace je dle § 9 odst. 1. č. 106/1999 Sb., obchodním tajemstvím. V žádosti o informace podané dle z. č. 106/1999 Sb. se žalobce domáhal po žalované České televizi sdělení, jaká částka byla vynaložena na výrobu pořadů Otázky Václava Moravce a Fokus Václava Moravce v roce 2017.
3. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že požadovaná informace nesplňuje definici obchodního tajemství uvedenou v § 504 z. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, která mimo jiné stanoví, že obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné skutečnosti. Žalobce je toho názoru, že na daný případ by se vztahovala výše uvedená definice pouze v situaci, kdyby byly zmíněné pořady určené pro trh, což v daném případě není splněno. Dále žalobce namítal, že rozhodnutí je vnitřně rozporné, neboť žalovaná na jedné straně argumentuje veřejnou službou, která není určena pro soutěž na trhu, jelikož zahrnuje výrobu a vysílání pořadů, které nejsou určeny pro tržní zisk, na straně druhé se však domáhá ochrany obchodního tajemství.

II. Rozhodnutí odvolacího orgánu (napadené rozhodnutí)

4. Generální ředitel České televize (dále také „odvolací správní orgán“) se v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce. Neztotožnil se s odvolací námitkou žalobce, že požadovaná informace není obchodním tajemstvím a nepřísluší jí tedy právní ochrana. Je toho názoru, že v odborných kruzích mediálního prostředí, na trhu provozovatelů televizního vysílání a audiovizuální tvorby, je možné z informace o celkových nákladech na pořad zjistit řadu konkrétních informací, které jsou pro konkurenci významné. Z toho tedy vyplývá, že se na ně vztahuje ust. § 504 z. č. 89/2012 Sb., o obchodním tajemství. Pro úplnost dodal, že ust. § 9 z. č. 106/1999 Sb. je nezbytné vykládat jako odraz obecného vyvažování právem chráněných zájmů. Konstatoval, že na jedné straně stojí zájem veřejnosti na kontrole veřejné správy, a na straně druhé zájem žalované na uchování jejího obchodního tajemství. Dochází tedy ke střetu dvou dvou práv – politického a majetkového, kdy v tomto konkrétním případě je nezbytné zohlednit speciální postavení České televize, která má sice plnit určitou službu veřejnosti, ale hlavně působí na specifickém trhu s velkou konkurenční soutěží. Přitom kontrola ze strany veřejnosti je již dostatečně zajištěna a vykonávána prostřednictvím Rady České televize, jejíž úlohou je i sledovat hospodaření České televize s veřejnými prostředky. Podle odvolacího správního orgánu skutečnost, že i při plnění veřejné služby je veřejnoprávní provozovatel stále soutěžitelem v konkurenčním prostředí potvrzuje i judikatura Městského soudu v Praze v rozsudku č.j. 7A 131/2010-32, v němž se soud vyslovil k podnikatelské činnosti České televize tak, že co do způsobu provozování rozhlasového vysílání má činnost Českého rozhlasu v mnohých ohledech k podnikání velmi blízko a v zásadě se od ostatních provozovatelů neliší. Ve vztahu k nim se tak Český rozhlas nachází v postavení soutěžitele.

5. Odvolací správní orgán v napadeném rozhodnutí uvedl, že při porovnání a střetu zájmů tak bylo vybráno řešení, kdy bylo možné žalobci poskytnout alespoň obecné informace o nákladech na výrobu publicistických pořadů.
6. V návaznosti na to se v napadeném rozhodnutí uvádí, že Česká televize poskytuje žadateli informaci, že v r. 2017 bylo Českou televizí vyrobeno celkem 1 828 hodin publicistických pořadů a celkový výrobní úkol činil 257 514 000 Kč. Ten přepočtený na jednu hodinu výroby tak činil 141 000 Kč, které dopadaly na pořady konkrétně uvedené v napadeném rozhodnutí včetně dvou pořadů Václava Moravce, jichž se týkala podaná žádost.
7. Odvolací správní orgán v napadeném rozhodnutí odkázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ve kterém bylo dostatečně a srozumitelně odůvodněno, proč nelze požadované informace poskytnout. Z uvedených důvodů generální ředitel České televize jako odvolací správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

8. V podané žalobě žalobce uvedl, že dle § 504 z. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „z. č. 89/2012 Sb.“) se za obchodní tajemství mimo jiné považuje konkurenčně významná skutečnost. Aby došlo k naplnění tohoto ustanovení, muselo by tedy jít o zboží či službu, které jsou určeny pro trh. Žalobce namítá, že pokud tomu tak je, měla by žalovaná dokázat, že se daný pořad vyrábí pro trh, a nejen pro vysílání České televize. Žalobce namítal, že vytváření televizních pořadů je plněním zákonného poslání žalované. Pro plnění tohoto poslání jsou žalované k dispozici prostředky pocházející z veřejných financí. Konkrétně vybírané veřejnoprávní poplatky neboli tzv. televizní daň. Aby se tedy předcházelo zneužívání obchodního tajemství osobami napojenými na veřejné peníze, mělo by být možné určit jejich obsah na základě objektivizovaných skutečností předem. Podle žalobce Česká televize mohla postupovat tak, že by ve svých interních dokumentech stanovila rozdílně obsah obchodního tajemství u pořadů vyrobených v rámci veřejné služby, které nejsou určeny pro trh, a dále odlišně u pořadů určených k prodeji jiným televizím a k pořadům určených pro kina. Institut veřejné služby má dle zákona odlišovat Českou televizi od ostatních televizí, které vznikly primárně za účelem dosažení zisku. Veřejná služba však není určena pro soutěž na trhu, jelikož zahrnuje výrobu pořadů a vysílání, které nejsou určeny pro tržní zisk. Pokud tedy žalovaná považuje výše uvedené pořady za vysílání v rámci veřejné služby, tak nemůže neposkytnutí informace odvolávat na skutečnost, že se jedná o obchodní tajemství chráněné ve prospěch férového tržního soutěžení. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí trpí vnitřní rozporností a je tedy nezákonné. Česká televize dle žalobce nemůže v rozhodnutí zároveň argumentovat tím, že informace je obchodním tajemstvím, a má tedy penězi ocenitelnou hodnotu pro konkurenci, a zároveň tím, že se jedná o veřejnou službu.
9. Žalobce má za to, že v tomto případě je zájem veřejnosti ještě vyšší vzhledem ke skutečnosti, že výše zmíněné pořady jsou politického zaměření a slouží tedy, ať už přímo či nepřímo k ovlivňování veřejného mínění. Z tohoto důvodu se žalobce domnívá, že je zde větší zájem veřejnosti na tom, aby výroba a financování těchto pořadů byly průhlednější a transparentnější než například u pořadů o přírodě, umění apod., když Česká televize je veřejnoprávním médiem. Tento zájem staví žalobce nad jiné zájmy, včetně

ochrany obchodního tajemství. Žalobce tedy považuje skutečnost, že Česká televize poskytla v napadeném rozhodnutí informaci pouze o průměrné ceně za výrobu všech publicistických pořadů v daném období za nedostatečnou.

10. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí generálního ředitele České televize, jakož i prvostupňové rozhodnutí České televize zrušil a věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

IV. a) Vyjádření původní žalované

K žalobě se před změnou žalovaného správního orgánu vyjádřila Česká televize. Ve svém vyjádření uvedla, že ust. § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., je nutné vykládat jako odraz obecného vyvažování právem chráněných zájmů. Na jedné straně stojí zájem veřejnosti na kontrole veřejné správy a na straně druhé zájem subjektů působících na trhu na uchování jejího obchodního tajemství. Je zde tedy nutno zohlednit speciální postavení České televize, kdy nevykonává pouze službu veřejnosti, ale zároveň se musí prosadit v konkurenčním prostřední komerčních televizí.

11. Česká televize má za to, že v tomto případě došlo k naplnění všech znaků obchodního tajemství dle ust. § 504 zákona č. 89/2012 Sb. Konkurenční významnost i určitelnost rozpočtu a a konkrétní částky, které vyplývají z konkrétních ujednání a souvisí s konkrétními postupy, jsou dány a jde o peníze ocenitelné informace významné v konkurenčním prostředí a běžně nedostupné v obchodních kruzích.

b) Vyjádření nástupce žalované - Úřadu pro ochranu osobních údajů

12. Úřad pro ochranu osobních údajů ve svém vyjádření z titulu nástupce žalované České televize uvedl, že s konkrétními argumenty odkazuje na dříve zaslané vyjádření České televize, neboť Úřad řízení nevedl a nemá tedy možnost se kvalifikovaně vyjádřit. Vyjádřil se však k nákladům řízení a uvedl, že jsou dány okolnosti, které odůvodňují zvláštní procesní postup při zohlednění, že Úřad změnou legislativní úpravy nastoupil do postavení žalované, která však nezanikla, existuje, má stále poměr k věci a náklady řízení, které by byly uloženy Úřadu by šly bez jeho zavinění k tíži Úřadu a zakládaly by přílišnou tvrdost.

V. Osoba zúčastněná na řízení (Česká televize)

13. Česká televize se k podané žalobě vyjádřila v podání ze dne 6.3.2020. Soud přípisem ze dne 21.12.2022 vyrozuměl Českou televizi, že s ohledem na novelizované znění § 20 odst. 5 informačního zákona ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2020, č. j. 3 As 288/2020-40, bude nadále jednat jako se žalovaným s Úřadem pro ochranu osobních údajů a že v souladu se závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem je Česká televize v tomto případě osobou zúčastněnou na řízení dle § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního. Současně soud České televizi v postavení osoby zúčastněné na řízení umožnil, aby se ve lhůtě dvou týdnů

k podané žalobě případně ještě vyjádřila. Vzhledem k tomu, že Česká televize ve stanovené lhůtě další vyjádření neuplatnila, soud vycházel z jejího stanoviska k podané žalobě ze dne 6.3.2020.

VI. Posouzení věci městským soudem

14. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.). Soud ve věci rozhodoval za účasti Úřadu pro ochranu osobních údajů na straně žalovaného správního orgánu, z důvodu legislativní změny a úpravy přechodu působnosti správního orgánu, který v dané věci rozhodoval v posledním stupni (generální ředitel České televize) na Úřad pro ochranu osobních údajů
15. Městský soud v Praze shledal žalobu důvodnou.
16. Předmětem sporu mezi účastníky řízení v dané věci je otázka, zda požadovaná informace o nákladech vynaložených Českou televizí na pořady Otázky Václava Moravce a Fokus Václava Moravce za rok 2017 je obchodním tajemstvím, a zda jí díky tomu náleží ochrana dle § 9 odst. 1 z. č. 106/1999 Sb., která vylučuje poskytnutí takové informace žalobci.
17. Soud vyšel z následující právní úpravy a judikatury správních soudů.
18. Podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.
19. Podle § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství.
20. Městský soud v daném sporu považuje za prokázané, že oba pořady – Otázky Václava Moravce a Fokus Václava Moravce, jichž se požadovaná informace týká, jsou, a to i ve shodě s výslovným konstatováním odvolacího správního orgánu v napadeném rozhodnutí, publicistickými pořady, které nejsou primárně určeny k prodeji jiným provozovatelům televizního vysílání či k jinému komerčnímu využití. Rovněž je nesporné, že financování činnosti České televize jako provozovatele veřejnoprávního vysílání je hrazeno z velké části z veřejných prostředků. Z uvedeného důvodu je dle soudu v daném sporu relevantní, zda se na požadovanou informaci vztahuje ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., t.j. zda je dána výjimka z odepření informace z důvodu obchodního tajemství, když jde o cenu, u níž lze předpokládat, že je hrazena převážně z veřejných rozpočtů. Česká televize je veřejnoprávní institucí zřízenou na základě zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi. Hlavním zdrojem jejího financování jsou tzv. koncesionářské nebo-li televizní poplatky.
21. Smyslem ust. § 9 odst. 2 z. č. 106/1999 Sb. je umožnit veřejnosti kontrolu nad hospodařením s veřejnými prostředky.
22. Podle citované právní úpravy z rámce obchodního tajemství lze vyjmout a lze poskytnout ty informace, údaje a skutečnosti, které se týkají poskytování veřejných prostředků. Klíčovým v této věci je tedy posouzení zákonnosti odepření informace z toho důvodu, zda je předmět a rozsah požadované informace obchodním tajemstvím.

23. Co je považováno za obchodní tajemství vymezuje s účinností od 1. 1. 2014 zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Podle ust. § 504 občanského zákoníku obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastníky zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení. Obchodní tajemství je tedy tvořeno těmito kumulativními znaky: *konkurenční významnost, určitelnost, ocenitelnost, běžná nedostupnost v příslušných obchodních kruzích, souvislost s obchodním závodem, odpovídající zajišťování utajení daných skutečností tvořících obchodní tajemství*. S ohledem na toto vymezení pojmu obchodní tajemství je prioritní, aby určité skutečnosti, které mají být chráněny jako obchodní tajemství, byly označeny. To však samo o sobě nestačí, aby obchodní tajemství bylo uplatněno jako důvod pro odepření poskytnutí informací, neboť pro takový závěr nelze v ust. § 9 informačního zákona najít oporu. Pouhé označení informace za obchodní tajemství není dostačující, aby požadovaná informace nebyla poskytnuta. Povinný subjekt je povinen zkoumat a odůvodnit, zda požadovaná informace, případně označená podnikatelem za obchodní tajemství skutečně splňuje všechny znaky obchodního tajemství dle ust. § 504 občanského zákoníku. Jestliže tomu tak není, o obchodní tajemství se nejedná. Důvod pro odepření informací stanovený v ust. § 9 odst. 1 informačního zákona je tak vázán na existenci obchodního tajemství *de iure*, nikoli na pouhý názor toho, kdo informacemi disponuje, zde odvozený jen z obecného konstatování, byť nikoliv nepřipadného, že Česká televize provozuje i podnikatelskou činnost. V souzené věci však bylo úkolem povinného subjektu i odvolacího orgánu vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, tedy u požadované informace prověřit naplnění znaků obchodního tajemství.
24. Ohledně postupu povinného subjektu, je-li v dokumentaci povinného subjektu obchodní tajemství (nebo alespoň zčásti) obsaženo, je z praxe zřejmé, že obchodní tajemství tvoří ve většině případů jen část určité dokumentace, zde ve vztahu k nákladům na výrobu publicistických pořadů.
25. Podstatné však je, že ustanovení § 9 odst. 1 informačního zákona je nutno vykládat jako odraz obecného vyvažování právem chráněných zájmů, kdy na jedné straně stojí zájem veřejnosti na kontrole veřejné správy a na straně druhé zájem soukromoprávních subjektů na uchování jejich obchodního tajemství. Ostatně i na toto vyvažování žalovaný v textu napadaného rozhodnutí výslovně usuzuje. Je tedy třeba vždy posoudit, který z těchto zájmů v daném případě převažuje. Judikatura správních soudů a posléze i Ústavního soudu (např. nález IV. ÚS 1378/16), byť tak Ústavní soud učinil v jiném případě, vyslovila obecný názor, že v každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv. Ustanovení článku 17 odst. 5 Listiny zavazuje státní orgány a orgány územní samosprávy poskytovat informace o své činnosti "přiměřeným způsobem" s tím, že podmínky a provedení tohoto závazku, resp. jemu odpovídajícího práva, stanoví zákon. Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do jiného práva na ochranu údajů. Pro naplnění uvedené přiměřenosti poskytování informací tedy musí být v souzené věci především splněna podmínka existence obchodního tajemství s posouzením všech atributů, které obchodní tajemství definují.
26. Podle stávající judikatury je pojem obchodního tajemství vykládán nikoliv jako nespojitá skutečnost umožňující pouze rozlišení mezi existencí či neexistencí, ale jako skutečnost, jež

musí být vykládána v souvislosti s důvody, pro něž je její existence zkoumána (*např. rozsudek Městského soudu v Praze z č. j. 33 Ca 80/2000 - 31, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 31 Ca 189/2000 - 27*). V této souzené věci těmito důvody jsou : požadavek žalobce na znalost výše nákladů hrazených na výrobu předmětných pořadů v souvislosti s tím, že buď úplně či zčásti mohou být hrazeny z veřejných zdrojů, dále z podnětu jeho odvolání, že obchodní tajemství musí být označeno na základě objektivizovaných skutečností předem a z důvodu zpochybnění, že by šlo o pořady určené pro soutěž na trhu. I když lze usuzovat na to, že v rámci žalobcova požadavku pravděpodobně není rozlišitelné, jakým dílem je do výroby předmětných dvou publicistických pořadů investováno z veřejných prostředků a jakým dílem z vlastního podnikání České televize, je přeci jen z důvodu částečného a zřejmě převážného zdroje veřejných prostředků relevantní, zda náklady na výrobu uvedených pořadů prošly tak konkurenčně významnou výrobou včetně obchodních vztahů a v rámci nich určitelnými postupy a jednáními, že údaje o nich mohou tvořit obchodní tajemství a tvoří-li, zda převažují nad veřejným zájmem nad kontrolou veřejných prostředků poměrně do nich vložených.

27. Soud nikterak nezpochybňuje důvody, které na podporu obchodního tajemství uvedla Česká televize ve svém prvostupňovém rozhodnutí, totiž, že požadované informace souvisejí se zápolením České televize na konkurenčních trzích, kde konkurenční výhoda spočívá v navázání spolupráce s konkrétními subjekty a se sjednáním plnění a protiplnění.
28. Tím však není vyloučeno, že by Česká televize neměla povinnost poskytnout žalobci alespoň rámcové informace k představě hospodárnosti využití veřejných prostředků s ohledem na individuální okolnosti (srov. § 12 zákon č. 106/1999 Sb., dle kterého omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon). Shora uvedený právní názor městského soudu na bližší specifikaci je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7 As 24/2007 - 106, totiž v žádném případě nestačí, pokud se povinný subjekt pouze dovolává příslušného ustanovení občanského zákoníku, týkajícího se obchodního tajemství. Je vždy nutné zcela konkrétně uvést, v čem přesně žalobcem požadované informace splňují znaky obchodního tajemství.
29. Česká televize ani odvolací správní orgán se však nezabýval těmito důvody, nezkoumal, jak a v čem jsou splněny všechny náležitosti obchodního tajemství. Z prvostupňového rozhodnutí, jakož potažmo i z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že náležitosti obchodního tajemství považovaly orgány České televize za dané jen obecně tím, že s výrobou pořadů vstupují do tržního prostředí, aniž by uvedly, z jakého důvodu jsou náklady na předmětné 2 publicistické pořady obchodním tajemstvím a z jakého důvodu zachování právě výše těchto nákladů převažuje nad veřejným zájmem.
30. Česká televize v rozhodnutí uvádí, že žalobci sdělila souhrnnou cenu za jednu hodinu výroby všech publicistických pořadů vyrobených v roce 2017. Toto sdělení nemůže být považováno za poskytnutí požadované informace, neboť jednak není odpovědí na konkrétní požadavky žádosti o informace ohledně dvou konkrétních publicistických pořadů, čímž je nedostatečné, jednak z uvedeného nelze dovodit požadovanou informaci, když lze předpokládat, že náklady na různé časově i věcně zaměřené pořady na rozdílných kanálech České televize ani nebudou stejné, a proto nelze vycházet z průměru nákladů vycházejících na každý z uvedených pořadů.

31. Při vědomí pravidla, že se poskytují zásadně všechny informace a zákonem stanovené výluky je třeba podrobit správnímu uvážení, proto neobstojí argumentace správních orgánů založená toliko na konstatování znaků omezení práva na informace či jejich přiřazení k tvrzení, že Česká televize provozuje výrobu pořadů v konkurenčním prostředí. Otázku, zda lze zpřístupnit určitou informaci, je třeba vždy řešit zejména posuzováním legitimitnosti důvodu užití správního uvážení v každém jednotlivém případě po poměření práva na informaci s argumenty, které poskytnutí informace vylučují, tedy po provedení testu proporcionality takových práv.
32. Ve smyslu uvedeného tak městský soud v Praze shledal, že odmítnutí informace nevychází z náležitého posouzení a odůvodnění, v jakých skutečnostech či okolnostech nákladů na výrobu pořadů spatřuje povinný subjekt výjimku pro naplnění jednotlivých, výše zmíněných znaků obchodního tajemství a jak jsou tyto informace tím, kdo vykonává právo k obchodnímu tajemství za obchodní tajemství označeny. Judikatura Nejvyššího správního soudu totiž také stanoví, že v případě poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. je možné informaci odepřít z důvodu ochrany obchodního tajemství dle § 9 téhož zákona v případě, že dožadovaný subjekt ji za obchodní tajemství označil předem (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, čj. 7 A 118/2002-37). Jinými slovy, musí být určitá skutečnost za obchodní tajemství výslovně označena již před doručením žádosti o poskytnutí informace. V daném případě soud z podkladů řízení ani z vydaných rozhodnutí České televize neshledal žádnou skutečnost či údaj, ale ani její tvrzení, které by svědčily o tom, že by Česká televize požadovanou informaci, resp její určitý rozsah označila jako obchodní tajemství již před podáním žádosti žalobce.
33. Nicméně soud se zcela neztotožňuje se zjevným očekáváním žalobce, že by automaticky, bez dalšího u veřejných institucí bylo obchodní tajemství bez dalšího převáženo veřejným zájmem, potažmo právem na informace. Z judikatury soudů vyplývá, že ani u veřejných institucí nelze rezignovat na ochranu práv třetích osob u těch informací, které zákon z informační povinnosti vylučuje. V rozhodnutí Ústavního soudu v nálezu ze dne 2. 4. 2019 ve věci sp. zn II. ÚS 618/18, je rovněž uvedeno, že rozsah poskytnutých informací lze u povinných subjektů, včetně veřejných institucí, omezit z řady zákonných důvodů, neboť právo na informace není právem absolutním a povinné subjekty proto nemají povinnost poskytnout všechny informace. V rozsudku ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41, Nejvyšší správní soud shledal, že před použitím určité zákonné výluky z povinnosti poskytovat informace je třeba v zásadě vždy provést tzv. test veřejného zájmu, tj. zvážit, zda v konkrétním případě nepřevažuje veřejný zájem na poskytnutí nad jinou konkurující hodnotou, ať již jde o základní práva druhých osob, či některý z veřejných statků.
34. Lze proto shrnout, že nelze vždy rezignovat na ochranu obchodního tajemství i pokud by se mělo jednat o veřejnou instituci. Při každém poskytování informací by měl povinný subjekt zvážit, zda je ochrana v konkrétním případě skutečně přiměřená, zda a v jakém směru (s ohledem na podstatu tvorby a vynakládání finančních prostředků ve vztahu k jiným subjektům a rovněž s ohledem na rozsah veřejných a vlastních prostředků) převažuje či nepřevažuje nad veřejným zájmem na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky. Městský soud takový test v dané věci postrádá.
35. Judikatura zdůrazňuje, že má-li rozhodnutí dostát požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu, musí povinný subjekt nejen náležitě odůvodnit znaky obchodního tajemství, ale i zvážit, zda je omezení práva na informace v daném konkrétním případě skutečně

legitimní a přiměřené. Bez uvedeného městský soud nemohl sám posoudit, na základě jakých podkladů jetvrzení odvolacího správního orgánu o obchodním tajemství oprávněné, nemohl sám posoudit charakter požadované informace a neměl podmínky k přezkumu, zda i v testu proporcility správní orgán nepřekročil meze správního uvážení.

36. K uvedenému důvodu zrušení napadeného rozhodnutí přistupuje i formálně procesní nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí v důsledku vývoje rozhodovací činnosti o žádosti žalobce v této věci.
37. Ze shora uvedených důvodů Městský soud v Praze napadené rozhodnutí orgánu podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc dle § 78 odst. 4 vrátil žalovanému odvolacímu orgánu k dalšímu řízení. Učinil tak bez jednání, neboť k tomu byly dány podmínky ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť napadené rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
38. V dalším řízení žalovaný povede povinný subjekt k odstranění vytýkané vady řízení – nedostatku odůvodnění rozhodnutí v intencích závazného názoru městského soudu a ustálené judikatury správních soudů a k vydání nového rozhodnutí o žádosti obsahujícího náležité skutkové i právní úvahy o možnosti (ne)poskytnutí požadovaných informací.
39. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu náleží náhrada nákladů řízení, spočívající v zaplacení soudním poplatku ve výši 3 000 Kč. Soud nepřiznal žalobci požadovaný paušál v částce 300 Kč v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 As 135/2015-79, podle kterého soud ve správním soudnictví nemůže přiznat procesně nezastoupenému navrhovateli (potažmo žalobci) náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, nýbrž musí vycházet z nákladů, jejichž vynaložení navrhovatel (potažmo žalobce) soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Použití § 151 odst. 3 o. s. ř. (v novelizovaném znění účinném od 1. 7. 2015) na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno. Žalobce nedoložil náklad v částce 300 Kč, proto mu soud náhradu tohoto nákladu nepřiznal.
40. Ke stanovisku Úřadu pro ochranu osobních údajů v pozici žalovaného ohledně nákladů řízení soud opakuje již dosavadní judikaturu k nákladům, které by v těchto věcech měl nést Úřad za žalovanou, a sice, že rozhodování o nákladech řízení se nicméně primárně řídí zásadou úspěchu ve věci. Dle názoru soudu není na místě upustit od přiznání náhrady nákladů řízení procesně úspěšnému žalobci toliko z toho důvodu, že v důsledku novelizace informačního zákona provedené zákonem č. 111/2019 Sb., nelze náklady, které žalobce v souvislosti se soudním řízením důvodně vynaložil, přičítat zaviněnému jednání (nového) žalovaného. Soud posuzoval, zda procesní nástupnictví zakládá důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání nákladů řízení, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Komentářová literatura k tomu uvádí, že *„(j)udikatura správních soudů se doposud systematicky nezabývala výkladem pojmu ‚důvod hodný zvláštního zřetele‘. Lze proto vyjít z judikatury ÚS a navazující civilistické judikatury vztahující se k obsahově obdobnému § 150 o. s. ř.“* (KÜHN, Zdeněk. Soudní řád správní: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019). Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.9.2014 sp. zn. 21 Cdo 379/2014 *„(z)a výjimečný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 150 o.s.ř. nelze považovat procesní nástupnictví, neboť - jak správně poukazuje dovolatelka – procesní nástupce podle § 107 odst. 4 o.s.ř. vstupuje do práv a povinností svého předchůdce (dosavadního účastníka řízení) a přijímá stav řízení, jaký tu je v době jeho nástupu do řízení.“*

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2022

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. In. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Z. K.**, narozen X
bytem X

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů (právní nástupce České televize)**
sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7

za účasti osoby zúčastněné na řízení : **Česká televize IČ: 00027383,**
sídlem Kavčí hory, Praha 4.

ve věci žaloby proti rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 7. 11. 2019 č.j. LP 726/2018,

o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení

t a k t o :

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31.5.2022, č.j. 9A 165/2019-34 rozhodl o žalobě podané žalobcem proti rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 7.11.2019, č.j. LP 726/2018, ve věci žádosti žalobce ze dne 11.2.2018 o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Soud při vyhlášení rozsudku postupem podle § 49 odst. 12 s.ř.s. však nerozhodl o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení, jimiž je v této věci v souladu s legislativní změnou postavení žalovaného správního orgánu a judikaturou Nejvyššího správního soudu Česká televize, s níž bylo jako s osobou zúčastněnou na řízení dále v řízení jednáno.

Soud proto tímto usnesením dodatečně rozhodl o nákladech řízení tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení je dán ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil.

V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, tudíž jí ani nevznikly náklady v souvislosti s plněním povinnosti, která by jí byla uložena.

Poučení: Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná (§102 a násl. s.ř.s.).

V Praze dne 20. června 2022

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu